

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

15. august 1987

23. årg.

Falske profeter

Matt. 7, 15-23

Av M. Luther

Denne prediken har Herren holdt mot slutten av sin lange bergtale, som Matteus beskriver i 5., 6. og 7. kapitel. For Han vet vel at der vår Herre bygger en kirke, der bygger djevelen et vertshus ved siden av. Da det ikke kan unngåes, så lenge vi er her på jorden, at vi må være under djevelen, som har verden under seg, og alltid sår sitt ukrutt blant hveten, så advarer Herren, våre sjelers trofaste lærer og hyrde oss i dette evangelium at vi skal vokte oss for falske profeter. Likesom Han ville si: Jeg har gitt dere mitt ord, og med troskap lært dere hva dere skal gjøre, hvordan dere skal forstå de ti bud rett, tro på Gud, påkalle Ham og gjøre rette, gode gjerninger. Jeg advarer dere, så dere kan altså ikke unnskyldes dere. For jeg sender dere ikke blant engler, men blant ulver. Jeg sår dere ikke blant hvete, men midt blant ukrutt. *Se dere derfor vel for, så dere ikke forføres fra denne lære. Herren vil da at vi skal holde oss til ordet, og ikke la oss lokke fra*

det. Men det som er imot ordet, skal vi hate som om det var djevelen selv. Ingen må derfor være sikker; ingen må sove. *For det slår ikke feil at der hvor ordet er rett og rent, der kommer også ulvene.* Det kan en se både i kirken og i det verdslige regimentet. Ulven sniker seg inn over alt for å rive oss fra ordet og gjøre oss skade.

Den kristne kirke har Guds rene ord. Men djevelen vil ikke la oss beholde det og derfor søker han å sende alle slags svermere der inn. *De lærer noe nytt om dåpen, om nattverden, ja om Kristus selv, for ved dette å villede og forføre menneskene.*

Dit sikter nå denne advarsel især. De falske profeter uteblir ikke, men de kommer til dere, og har et så blendende skinn at dere skulle tenke at dere aldri har hørt en slik herlig preken. Men dere vil til sist falle av som markstukne, umodne frukter, når vinden blåser på dem. Hvem skal da ha skylden for dette? Ikke jeg; for jeg har advart dere;

men dere som hører ordet og har det, *dere må bære skylden selv, fordi dere ikke vil bli ved mitt ord.* Grunnen til at djevelen holder seg til oss og fører oss inn i grove villfarelser, er det at vi så ugjerne hører Guds ord, og derfor har tomme hjerter som ikke holder seg til ordet. Herren vil gjerne advare oss for å beholde denne tomhet i hjertet, men *Han vil at vi skal få lyst til å forstå Guds ord rett.* For Han sender oss ikke blant engler, men blant ulver. Det er derfor høyst nødvendig for oss å passe på.

Den som nå vil være sikker i sin sak og ikke fare vill, han må holde seg til mitt ord, sier Kristus. Det er det rette lys som jeg har tent for dere. Det er den rustning som dere kan forsvare dere med mot djevelen og unngå ham, selv om han kommer til dere i fåreklær.

Det er skrekkelig og meget farlig også at djevelen, når han kommer til oss, ikke kommer som en djevel, men smykker seg som om han var Gud selv. Slik kom han til vår Herre Kristus og sa: *Dersom du vil tilbe meg, da vil jeg gi deg alle verdens riker.* Det var ikke ord som djevelen skulle tale; for slik tale tilkommer alene den høyeste Majestet, den evige Gud selv. Ham alene skal man tilbe. Han alene er Herre over alle riker, og kan gi dem til hvem Han vil. Derfor straffer også Kristus fristeren og sier: *Vik bort, Satan!* Det er som om Han ville si: Du ga deg gjerne ut for å være Gud; men jeg kjenner deg bedre;

du er djevelen! *Vi må derfor ikke se på fåreklærne, ellers blir vi lett bedradd og blir nødt til å høre djevelen istedet for Gud.*

Vi bør derfor med all flid følge vår Herre Jesu advarsel, og ikke være slike dårer som holder munnen åpen og alltid gaper etter noe nytt. Nei, det er Guds ord vi flittig skal høre, det skal vi holde fast ved. Etter det skal vi dømme all lære, og da skal ikke djevelen så lett gjøre oss noen skade. Slik går det også til i det verdslige regimentet, som jo er et bilde på den kristelige kirke. Når de styrende menn er skjodesløse og sikre, når de selv ikke skjøtter sitt embete, da blir landet fullt av hyklere. Når de er for godtroende og stoler bare på sine embetsmenn som skalter og valter som de selv vil, da kan Gud ikke annet enn ta sin velsignelse bort.

Det nye budet

Av David Hedegård

(Framh. førre nr.)

Men domstolen var blitt tilbake, og en engel steg opp på den og bredte ut vingene som vokste likesom en nyfødt sommerfugls vinger, og raskt bredte seg så vidt ut at de dekket hele jordens krets og bane og nådde like til Himmelen og lot det bli tilbake rom bare omkring korset. Over korset strålte et gyllent lys, hvis glans og klarhet ikke har sin like på jorden! Og engelen løftet høyre hånd og sa:

– Se det Guds lam som bærer verdens synd! Han vil komme og dømme levende og døde!

Siden hørte jeg en Himmelsk sang som av tusener på tusener stemmer, som sang Johannes' Ord:

– Nå er frelsen og makten og

riket blitt vår Guds og myndigheten gitt hans folk, og Han skal regjere fra evighet til evighet!

Da det nå gjennom hele det uendelige himmelrommet gjenlød et «Amen» så mektig at jorden bevde, sank jeg ned på mine knær og stemte i med Himmelske herskars store Halleluja! Og jeg våknet.

Her tidde den syke og løftet blikket oppad med øynene fulle av tårer. De som sto omkring dødsleiet, hadde foldet hendene, og den gamle W. Schulenburg sa med halvhøy stemme:

– Amen! Amen!

Så langt om Johann Arndt og synet.

Dette er nå i våre dager gått i oppfyllelse i sin helhet, dette som han så i det underlige synet og som vel var utenkelig i hans samtid. Men i dag nektes det at Jesus er Guds Sønn! En stor del prester og professorer lærer at han var bare et menneske. Nå forkynnes den frie kjærlighet. Nå kler kvinnene seg i mannsklær, og de vil nå styre og regjere! Så det er tydelig at dommens tid er kommet nær.

Måtte vi som kaller oss kristne, se oss for ikke skikke oss lik med denne verdens barn! Å, hvor det gjelder for oss alle, som vil til Himmelen, å vandre varlig, og ta Jesus og de helliges eksempel til etterfølgelse! Tidsånden vil så lett smitte oss alle, tiden heretter er kort. Hvor det gjelder at vi finner oss våken.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. S. Bøhn postgiro 5 68 21 33

Red. Einar Kristoffersen, Symrevn. 17 H. 3770 Kragerø.
Tlf. 03-982442

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf. 04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

Bønn

Bed, så skal eder gis, let, så skal I finne, bank på, så skal det lukkes opp for eder! Mat. 7,7.

Når vi kommer til Gud og vil be Han om noe, så banker vi ikke på en stengt dør som ingen åpner. Vi går heller ikke til en tranghertet rikmann som helst så at vi holdt oss borte. Nei! Vi går til ham som har sendt bud etter oss og lært oss å be, og lovt at vi skal få.

Mange holder bønnen for et bud, en tung plikt som Gud har lagt på oss, en byrde som skal vise oss vår vanmakt og Hans allmakt. Men slik er det ikke. Bønnen er en dør inn til hjelp i rette tid. Bønnen er ikke et åk, men vinger, ikke plikt, men rett. Bønnen er en rett. Bønnen er en rett for den hjelpeløse. Når alle andre veier er stengt for oss her i

verden, når all jordisk makt er vanmakt, da kan vi legge hendene våre sammen og stige fram for Gud, vår Fader, og be Ham om det vi trenger. Alt som møter oss her i livet kan vi si til Ham, alt – helt fra det å be om frelse og syndsforlatelse og ned til de minste småting i dagens strev. Ingenting er for smått for Ham å høre på av det som barna Hans må stride og stille med her i verden. Også i dag kan vi legge liv og arbeid, helse og vanhelse fram for Han i bønn.

«Og I skal påkalle meg og gå avsted og bede til meg, og jeg vil høre på eder, og I skal søke meg, og I skal finne meg når I søker meg av hele eders hjerte.» Jer. 29, 12-13.

Av Ludvig Hope

Tenk på Lots hustru!

Luk. 17, 26-30

Når Jesus kommer igjen, vil tilstandene her på jorden være som de var på Noas og Lots tid, og mennesker vil som dengang intet forstå (Matt. 24,39). I dag ser vi i de land, hvor det er overflod, at mennesker spiser og drikker så det grenser til fråtseri og dрукenskap. Det tas og gis til ekte. Mennesker blir skilt og gifter seg igjen. Man lever snart med den ene og snart med den annen. Man tar og man gir. Det er

ikke som i begynnelsen, da var det Gud som førte og gav (1 Mos. 2,22).

På Lots tid har det vært en enorm aktivitet innenfor byggeri og beplantning. En lignende aktivitet finner sted i dag. Og som dengang kjøpes og selges det i en slik grad, at det leder tanken hen på begjær. Og som på Lots tid blir homoseksualitet mere og mere allminnelig. Menn stiller sine lyster på menn (1 Mos. 19, 4-11 og Judas Br.v. 7). Men

som Gud dengang grep inn og utfridde de rettferdige og straffet de ugudelige, vil Han gjøre det igjen i de siste dager (1 Tess. 4, 15-18; Joh. Åp. Kap.16). I et nu, i et øyeblikk, vil det inntreffe en begivenhet, som ikke vil gi dem som er på takene, tid til å stige ned, eller gi dem, som er på marken, tid til å vende tilbake (Luk. 17, 34-36). Uten tvil taler Jesus her om det som vi forstår med borttrykkelsen.

I Luk. 17,33 åpenbarer Jesus for oss, hvem der er, som vil være rede, når Han kommer. Det er den som har mistet sitt liv, for han skal beholde det sier Jesus.

Midt i de ovennevnte forutsigelser kommer Jesus med dette formanende og alvorlige ord: «Tenk på Lots hustru!» v.32. Jesus stiller Lots hustru frem som et advarende eksempel. Hun var på vei ut av Sodom sammen med sin mann og sine to døtre, men Sodom var ikke ute av hennes tanker. Hennes hjerte hang fortsatt ved den byen, som Gud hadde dømt til undergang. Hun hadde ikke gitt avkall på det gamle livet, men forsøkte å berge det, og derved mistet hun det evige liv. Hun «*så seg tilbake og ble til en saltstøtte.*» 1 Mos. 19,26.

På den måten mennesker kjøper og selger i dag- det gjelder også kristne ser det ut til, som om vi er mere opptatt med å samle oss skatter på jorden, hvor møll og rust fortærer, enn vi er av å samle oss skatter i himmelen, hvor verken

møll eller rust fortærer (Mt. 6, 19-20).

«*Hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.*» Mt. 6,21.

Hvis ditt eller mitt hjerte henger mere ved denne verdens ting enn ved de himmelske herligheter, kan det gå oss som det gikk Lots hustru. Hun var på vei ut av ødeleggelsen, men hun så seg tilbake og ble til en saltstøtte.

Et av djevelens mestertrick er å ta våre tanker til fange, så han kan få oss til å se tilbake. Og hvis vi ikke får lært å stå ham imot, så han må fly fra oss, så kan vi, selv om vi er på vei, stivne og bli som saltstøtter, som vitner mere om død enn om liv. Når djevelen forsøker å ta våre tanker til fange, skal vi derfor huske Jesu ord om, at det er den som mister sitt liv som skal beholde det. Vi må proklamere overfor makterne og myndighetene, at vi er døde. Vi må med Paulus si: «Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg, og det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg.» Gal 2,20.

Paulus understreker denne sannhet ved å skrive til menigheten i Rom: «For er vi blitt forenet med Ham ved likheten med Hans død, så skal vi også bli det ved likheten med Hans oppstandelse.» Rom. 6,5.

Synd og Satan har ingen makt over de døde, derfor sier også Je-

sus: «Den som mister sitt liv skal beholde det.»

Som det var i Noas og Lots dager, skal det være ved Menneskesønnens komme. Er vi mere opptatt av verdens ting, enn vi er av Guds frelsende ark, Jesus Kristus? Forsøker vi som Lots hustru å berge

livet, så vi sammen med de urettferdige mister det? Eller har vi, forenet med Kristus Jesus, mistet vårt liv på korset, så vi kan borttrykkes sammen med de rettferdige?

v.e.p.

Om vår forsoning med Gud

Av Johan Gerhard

Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret (Es. 53,56). Kjære Herre Jesus! Du har tatt på deg de evige straffer som vi har fortjent. Du har tatt på deg den byrde som ville ha trykket oss ned i helvede. Du er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på deg, for at vi skulle ha fred, og ved dine sår har vi fått legedom. I sannhet et underfullt bytte! Du tok våre synder på deg og skjenker oss din rettferdighet i stedet. DU LED døden, som vi fortjente å lide, og du skjenket oss livet ved din død. Derfor bør jeg ikke i noen måte tvile på din nåde, eller fortvile over mine synder. Det slueste og dårligste som var i og ved oss, har du tatt på deg. Hvorledes skulle du da forsmå det beste i oss: Vårt legeme og vår sjel som er dine hendes gjerning? For du skal ikke overlate min sjel til dødsriket, du skal ikke la din hellige se forråttelse

(Sal,16.10). For hellig er sannelig den hvis synder er utslettet og bortatt. Salig er den hvis overtredelser er forlatt, hvis synd er skjult. Salig er det mennesket Herren ikke tilregner misgjerning, og i hvis ånd det ikke er svik (Sal. 32,1-2).

Hvorledes skulle Gud kunne tilregne oss våre synder, når han allerede har tilregnet en annen dem? For sitt folks misgjernings skyld har Han knust sin elskede Sønn. Derfor skal han derved at de erkjenner ham, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerning skal han bære (Es. 53,11).

Og hvorledes vil han gjøre sine rettferdige? Hør, o sjel, og gi akt derpå! Han vil gjøre dem rettferdig derved at de erkjenner ham, det er: Ved den saliggjørende kunnskap og erkjennelse av Guds nåde og barmhjertighet i Kristus og dens, faste tilegnelse i troen. Men dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du

utsendt, Jesus Kristus (Joh. 17,3). Og videre heter det: «Dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst». (Rom. 10,9).

Troen griper Kristi fyldestgjørelse, for Kristus har selv båret våre misgjerninger og tatt de manges synder på seg og bedt for overtrederne (Es. 53,12). For sannelig, Han ville ikke hatt noen rettferdige, dersom Han ikke av barmhjertighet hadde tatt seg av syndere og av nåde tilgitt de botferdige deres synder.

Hvorledes kan da Kristus med streng dom dømme de botferdiges synder som Han selv har tatt på seg? Hvorledes kan Han dømme den skyldige synder, da han selv er gjort til synd for oss? (2. Kor. 5,21). Hvorledes kan Han dømme dem som han kaller for sine venner? (Joh. 15,14). Hvorledes kan Han dømme sine troende venner som Han har gått i døden for?

Oppløft deg, min sjel, og forglem dine synder, for Herren har glemt dem (43,25). Hvem frykter du for som dine synders hevner foruten Herren, som selv har gjort fyldest for dine synder? Dersom en annen hadde betalt løsepenge for meg, kunne jeg ennu tvile på om den rettferdige dommer ville godta betalingen. For dersom et menneske eller en engel hadde gjort fyldest for meg, kunne lett en tvil oppstå hos meg, om denne løsepenge var tilstrekkelig. Men nu kan det ikke

være rom for tvil. Skulle ikke Han som selv har forløst oss, godta sitt eget verk? Skulle ikke det være tilstrekkelig som kommer fra GUD selv?

Hvorfor engster du deg, hvorfor er du ennu så urolig, min sjel? Alle Herrens stier er miskunnhet og sannhet, Du er rettferdig, Herre, og dine dommer er rettvise (Sal. 119,137). Hvorfor er du så urolig, min sjel? Guds barmhjertighet vil trøste og husvle deg. Trøst deg også med Hans rettferdighet. Gud er rettferdighet, og vil sannelig ikke kreve dobbel løsepenge av deg for en og samme misgjerning. Han har knust sin Sønn for våre misgjerningers skyld. Hvorledes skulle Han da knuse oss for syndens skyld? Hvorledes skulle Han straffe synden på oss? Den har Han jo straffet på Sønnen.

Og Herrens sannhet er til evig tid. Så sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud, Jeg har ikke behag i den ugudeliges død, men at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever (Esek. 33,11). Kom til meg, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile! (Matt. 11,28). Således roper vår Frelser til oss.

Hvorledes skulle vi beskyldes Herren for løgn, og holde syndebyrden vår for større enn Hans barmhjertighet? Å beskyldes Herren for løgn og fornekte Hans barmhjertighet, er større synd enn all verdens synder tilsammen. Derfor syndet Judas mere da han for-

tvilte enn jødene gjorde, da de korsfestet Kristus. Hvor synden ble stor, ble nåden enda større. Nåden veier meget mere enn den vektsskål hvor våre synder ligger. For syndene er menneskenes synder men nåden er Guds nåde, syndene er timelige. Men vår Herres nåde er fra evighet til evighet.

For mine synder er det gjort nok: Guds nåde er atter tilveiebrakt for meg ved Kristi død og blir fast i all

evighet. Til den flyr jeg med ydmyk og andektig bønn.

O hjertekjære Jesus Krist!
som frelste oss fra Satans list,
Du som et fromt, uskyldig lam
led hjertens angst og verdens
skam,
og endelig ved korsets død
forløste meg fra evig nød.

(Fra Hellige Betraktninger)

Herren vaker over sine

Israels folk står som forbilde for oss når det gjeld Guds folk. Ein underleg anskuelses undervisning i dette folk. Her kan ein få kjenna seg att i gleder og sorg, i medgang og motgang. Under tørketider og regntider. Ved stengte hav og elver, ved mektige fiender på alle sider. Ved avgudsdyrking og hug til det naturlige menneske sine veger. Her får ein sjå menneskehjarta sin hardhet og vantru. Vi lyt sanna profetens ord over dette folk: Svikfullt er hjarta framfor alt anna, og låkt er det, kven kjenner det? Jer. 17,9. Det ser ut for at det var eit folk som var seine å læra, og å lyda Herrens råd, men snar til alt nytt som kom frå eige hjarta, og frå andre folkeslag. Det galt både lære og liv. Gjeikk det godt, vart dei hovmodige og egenrådige, då hadde dei ikkje bruk for Gud eller Moses. Gjeikk det dårleg vilde dei forlata kanaans vegen, og drepa Moses. Det var

dyrt for dei å læra at dei var Guds utvalgte folk. Å, for naud og mannefall på denne veg. Nei, det er ingen tiltalende veg, difor står det skrive: Mange seier eg dykk skal freista å koma inn, men er ikkje god til. Luk. 13,24.

Men midt i all denne nød står det ein som elsker alle desse harde og vantrugne menneska. Gud den evige, hellige, rettferdige og nådige. Fordi han elsker so høgt, tuktar han so hardt. For her gjeld det liv og død, himmel eller helvete, eveleg frelsa eller eveleg fortaping. Men dette vilde ingen forstå utan Guds openberring i dette folket Israel.

Han som er nådig, langmodig og rik på miskunn held ut heile vegen. Sjølv om det berre vart to over tjuge år som gjeikk ut av Egypten som fekk gå inn i Kanaans land. Etter mange år i dette landet under fråfall, avgudsdyrking, krigar,

fangenskap, og mykje liding. Ja, so stor hungersnød at folk måtte lata livet til føda. 2. Kong. 6,29. Trøystorda frå Elisa var ikkje mykje verd for kong Joram, han vilde drepa han. Det var profeten som var skuld i kongen og folket sin store nød. Men Elisas ord vart oppfylt og folket berga frå å gå under, endå ein gong.

Sjå for ei ulukka - Herren har sendt oss. Kvifor skulde eg då bia lenger på Herren. Då sa Elisa: Høyr no Herrens ord. So seier Herren: I morgon dette bel skal eit mål fint mjøl vera å få for ein sekel på torget i Samaria, og lik eins tvo mål bygg for ein sekel. Benhadads hær har gjort ende på seg sjølv, Joram slapp å lyfta sverdet.

Tenk, dei spedalske og utstøytte av folket fekk bera gledebodskapen. Fienden var driven på flukt, og etterlot seg mat nok for heile Samaria. Her ser vi Herren brukar den han vil. Han har valgt det som er dårlig, utstøytt og vanvørd å bringa livets bodskap til dei døyan-de, desse hadde ete av det sjølv.

Den glade bodskap frå Elisa vilde ikkje hovudsmannen tru. Denne mann som skulde vera kongens rådgjever og hjelpes mann svara: Om so Herren gjorde lukor på himmelen, so kunde vel ikkje sovore henda! Elisa svara: Du skal få sjå det med eigne augo, men ikkje få eta av det. 2. Kong. 7,2.

Vantrua er like fårleg og i dag. Men det er mange som ikkje bryr seg om det. Den glade bodskapen

om mat frå Herren vert til død for nokon, og liv for andre. Slik er ogso evangeliet i dag, for nokre få til liv og frelsa, andre til død og dom, enda himlen har åpna seg og Gud sjølv stige ned med eit evigt Fullbrakt. Og det for alle menneske som er i trældom under synda og lova sin dom.

Å, alle de tyrste, kom til vatnet, og de som ikkje hev penger! Kom kjøp og et, ja kom og kjøp uten pengar og utan betaling vin og mjølk. Halla køyra hit og kom til meg. Høyr, så skal dykker sjel få leva. Esaias 53,1-3.

Odd Dyrøy

Vend om!

Det spiller liten rolle om vi ser på den kommende katastrofen som Guds dom (som den virkelig er) eller som uunngåelige konsekvenser av sosialt kaos. Dersom ikke de kristne forandrer seg og slutter å tilpasse seg denne verden kommer katastrofen helt sikkert til å komme. Men hvis konservative kristne skal kunne reagere og gå imot denne utviklingen, vil det gå ut over den kristne samstemmigheten som er så viktig for mange. Likevel må noen være modige nok til å dra en linje og gå imot det som er galt. Det må gjøres i kjærlighet, men klart og tydelig og i full offentlighet. I stedet for å lytte til de ulike nye formene tidsånden tar der den ruller stadig videre på sin selvutstukk-

ne kurs, må vi lytte til hva Bibelen sier. Den gir oss sann frihet innen visse rammer og et liv som møter våre dypeste behov. Den gir oss ikke bare moralske absolutter, men også sannhet med hensyn til alle andre aspekter ved livet.

Den neste setning her er avgjørende: *Å tilpasse seg verden rundt oss i vår tid er den verste form av verdslighet som tenkes kan, i ordets rette betydning.* Og dessverre

må vi si at det stort sett er dette mange kristne har gjort. Jeg sier dette med tårer, for vi må aldri gi opp å håpe og be. Vi vet at mange av dem vi er mest uenige med når det gjelder forholdet til verden er brødre og søstre i Kristus. Dessverre har så altfor mange av dem blitt svært grunnleggende og alvorlig angrepet av verdslighet.

Av Fr. Schaeffer.

Er jeg en kristen?

– Selve det faktum at det i dag i mange miljøer er blitt en selvfølge dette å være en kristen, tyder på at noe er galt, sier Øivind Andersen.

– Det er bare Bibelen som kan fortelle oss hvem som er kristne. Gå ikke så lett over det spørsmålet.

I dag er svaret på dette spørsmålet nesten selvfølgelig for mange. De har bestemt seg for å være kristne og da er saken klar, mener de. I mange kristne kretser i dag blir en uten videre godtatt når en sier at en er en kristen. Ingen går nærmere inn på en, ingen undersøker dette spørsmål nøyere. Slik var det ikke for 50 år siden. Vi som var unge den gang, kjempet alvorlig med dette spørsmål, og det var meget vanskelig for oss å bekjenne oss som kristne. Det kostet oss svært meget.

Det er ikke nok å vite at en er døpt. Selv om dåpen er et nådemiddel og det er frelse i dåpen, er det

på ingen måte en selvsagt ting at alle dømte er kristne mennesker. Det liv som ble født igjen i dåpen, forsvinner fra de fleste før de kommer til skjels år og alder.

Mange av disse som åpenbart er kommet bort fra Gud, kommer på en eller annen måte tilbake igjen til et kristent miljø. De begynner å gå i kirke eller i andre kristne sammenhenger. De begynner å arbeide i en eller annen form for Guds rike. En «blir med». En bekjenner seg som kristen. Det hele er så selvsagt at ingen faller på å dra det i tvil at det skulle være noe galt med ens gudsforhold. Selve det faktum at det er blitt en selvfølge å være en kristen, tyder på at noe er galt.

Det er bare bibelen som kan fortelle oss hvem det er som er kristne, frelste mennesker. Den som har Sønnen, han har livet, står det i 1. Joh. 5,12. Og det står noe mer:

Den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet.

Kjenner du Jesus?

Jeg vil spørre deg som bekjenner deg som kristen: Vet du at du har Guds Sønn? Kjenner du Jesus? Jeg spør ikke om du har en viss kunnskap om Jesus, eller om du har visse meninger som er riktige om ham. Jeg spør: Kjenner du han personlig? Det er forskjell på å vite noe om et menneske og på å kjenne et menneske personlig. Det er stor forskjell på å vite noe om Jesus og på å kjenne ham. Jesus sier at det evige liv består i å kjenne ham. (Joh. 17,3.)

Mange steder hører vi om dem som ikke blir frelst på dommens dag. Det eneste Jesus kommer til å si til dem er: Jeg kjenner dere ikke, eller: Jeg vet ikke hvor dere er fra.

De som ikke blir frelst, blir ikke bebreidet for sin synd. De blir heller ikke bebreidet for at de ikke har gjort nok i Herrens tjeneste eller andre slike ting. Det er bare en eneste kjennsgjerning. Det kommer til å dreie seg om den dagen Jesus kommer igjen: Kjenner jeg Jesus? Er jeg frelst? Kort sagt: Er jeg en kristen? Gå ikke så lett over det spørsmålet.

Vet du med deg selv at du er et fortapt menneske? Jeg spør ikke om du har oppdaget at du er hjelpeløs, og at du ikke klarer deg selv, og at du må ha Guds hjelp til mange ting. Det visste fariseerne også.

Fariseernes slagord var at et menneske ikke kan holde loven av

seg selv, men han må ha Guds kraft til å gjøre det. Men hvis et menneske får Guds kraft, så kan det leve etter Guds vilje. Det trodde de, og det levde de etter, og det gikk de fortapt på. Det gjorde dem til Jesu fiender.

Gud kan ikke gjøre noe ut av oss.

Slik er det med mange i dag. Visstnok kan vi ikke noe av oss selv, vi trenger Jesus, og vi trenger hans kraft, og vi trenger hans hjelp. Naturligvis trenger vi hans forsoning også. De vet jo at det hører med, og de vil ikke avvise eller bortforklare at Jesus er død for våre synder. Men deres kristne bekjennelse springer ikke ut av dette at de har sett og opplevd hva det er å få åpenbart for hjertet at Jesus er død for våre synder. De har aldri innsett at de er fortapt. Det er en forferdelig ting å oppleve om seg selv. At en ikke bare er en synd, men at en er et fortapt menneske som det ikke er redning for. En opplever om seg selv at om en tusen ganger får Guds kraft, så er det ingen hjelp i det. For Gud kan ikke gjøre noe ut av oss. Vi er i oss selv et råttent materiale som Gud ikke kan arbeide noe ut av. Det er umulig for loven, det vil si for Gud å gjøre noe ut av oss om han aldri så meget legger sin kraft ned i oss. Det koster noe å innse dette. Og det er upoulært. Du får mange motstandere hvis du begynner å erfare dette, – og du begyn-

ner å tale om at du er et fortapt menneske som trenger frelse.

Jesus har kjøpt oss fri.

Den dag du opplever at du er et fortapt menneske som må frelses for intet, av bare nåde, ved Jesu Kristi forsonings blod, blir du en fremmed for mange som bekjenner seg som kristne. Da begynner du å forstå hva det var de mente disse som talte om blodet, d.v.s. soningen. Dette at Jesus har kjøpt oss fri fra oss selv. Han har kjøpt oss fri fra alt vi har vært og gjort og tenkt og ment og følt og opplevd.

Er du en ny skapning.

Jeg er korsfestet med Kristus, sier apostelen Paulus. Det er jeg nemlig når Jesus døde, da var det jeg som døde i Guds øyne, med Jesus. Gud regner aldri mer med meg. Aldri kan det gjøres noe ut av meg slik jeg er av naturen. Men ved Ordet om Jesus ble jeg født på

ny. Ved Ordet om Jesus får jeg noe som jeg ikke hadde før. Det oppstår et liv i meg som jeg før var fremmed for. Om noen er i Kristus, da er han en ny skapning. Merk deg det ordet i 2. Kor. 5. Og spørsmålet er: Er du en ny skapning, da kan du med frimodighet bekjenne deg som en kristen.

Vær ikke redd for å innse sannheten. Du er velkommen hos Jesus slik som du er. Men prøv ikke å komme til Jesus annerledes enn du i virkeligheten er. Det er det som er farlig. Å komme som en er, er ikke farlig. Om det er aldri så dårlig med deg, og om det er aldri så mange anklager som reiser seg i din samvittighet, så kan ikke det hindre deg. Alle anklager, alt du kommer til kort i, alt som synes å stenge deg ute fra Gud, viser bare at du passer godt sammen med Jesus. Glem ikke det!

Kåre Ekroll i samtale med Øivind Andersen.

Det nye budet

*Av David Hedegård
(Forts. fra forrige nr.)*

1. Et gammelt bud, som også er et nytt bud

La oss først legge merke til at det er et *bud*, en anbefaling, altså en forskrift som må adlydes ubetinget. En Jesu disippel kan ikke handle etter sitt eget hode. Han

står under kommando, han har en Herre over seg. Troen på Jesus ytrer seg nemlig som lydighet mot hans bud. Vi trenger bare minnes Jesu ord i misjonsbefalingen. Han befaler disiplene å gå ut og gjøre alle folkeslag til disipler, dvs. å føre

dem til tro på ham. Og derpå skal de lære dem å holde alt det han har befalt. (Matt. 28, 18–20.)

Det Jesus har befalt var jo i virkeligheten ikke noe nytt. En stor del av undervisningen hans handlet om Guds bud. Det er nok å henvise til Bergprekenen. Der gjør han det imidlertid klart at han ikke er kommet for å avsette de gamle budene. De ti bud gjelder altså fortsatt. Han sier at han er kommet for å «oppfylle» dem, og det betyr at han kom for å gi den rette forklaringen av dem.

Er nå dette bud som Jesus gir disiplene sine i avskjedens stund, virkelig et nytt bud? Kjærlighetsbudet var jo ikke noe nytt. «Du skal elske Gud over alle ting og din neste som deg selv» – det er jo en sammenfatning av Guds bud som finnes allerede i Det gamle testamente. Vi bør kanskje understreke dette at kjærlighetsbudet er en *sammenfatning* av budene. Av og til møter du den misforståelse at kjærlighetsbudet er en slags allmennregel som setter de særskilte budene ut av kraft. Men akkurat i Bergprekenen slår jo Jesus fast at de særskilte budene skal gjelde like til himmel og jord forgår.

Som vi nettopp sa, var kjærlighetsbudet både gammelt og vel kjent. Når Jesus kaller budet om disiplenes innbyrdes kjærlighet for et nytt bud, sier han imidlertid også hvorfor han kaller det et nytt bud: «*Likesom jeg har elsket dere, skal også dere elske hverand-*

re.» Betyr så det at Jesu rene, hellige, fullkomment uselviske kjærlighet skal være deres forbilde? Skal de betrakte hans selvhengivelse i døden inntil deres egne hjerter blir brennende? Det er klart at de stadig skal ha hans kors i minne, at de igjen og igjen skal stanse framfor ham som gikk i døden for dem. Vi har hørt fortalt om grev Zinzendorf at han en gang i et billedgalleri stanset framfor et bilde av den tornekronte Frelseren. Han syntes at den tornekronte sa til ham: «Dette har jeg gjort for deg – hva har du gjort for meg?» Jesu kjærlighet, slik den møter oss i hans selvhengivelse like inn til døden, taler naturligvis mektig til hver og en som stanser og grunner på det som Jesus har gjort for ham.

Likevel må vi spørre: Er dette nok til å bryte selvishetens og egenkjærlighetens makt i vårt liv? Og svaret må bli nei – den syndige naturens makt i oss beseires ikke bare ved at vi betrakter den lidende Frelser og tenker over hva han har gjort for oss. Men før vi sier noe mer om det nye budet, vil vi merke oss, at Jesus gir det akkurat i avskjedens stund.

(Forts. neste nr.)

Årsmøtet

i NLL Solborg Folkehøyskole, Stavanger 16. juli 1987

I tiden 15. – 19. juli ble det avholdt sommerskole og årsmøte på Solborg Folkehøyskole i Stavanger. Ca. 170 var påmeldt som faste deltakere, men det var godt over 200 på flere av møtene. Det var venner fra alle kanter av landet som fikk oppleve gode dager med Guds ord i sentrum.

Fra Vestfold kom de med egen buss og eget musikklag. Et gledelig trekk også i år, var den store flokken av ungdom som kommer for å høre Livets ord.

Årsmøtet, torsdag, ble åpnet med andakt av Håvar Fjære. Karl B. Bø ble valgt til å lede årsmøtet. Formann Ragnar Opstad leste årsmeldingen. Han begynte med å minne om Sven Øvrebø, Karmøy, som har fått flytte hjem siden siste årsmøte.

Opstad rettet også en takk til forkynnere for sãmønnsarbeidet. Takk fikk også Sverre Bøhn som helt fra starten har vært NLL's kasserer, men nå har bedt om avløsning. Det ble også minnet om redaktørskiftet i Lov og Evangelium.

Forkynnernes melding bar preg av optimisme og tro på det kallet vi har fått til å gå med Guds ord til folket. Mange nye plasser har fått besøk dette året og arbeidet synes å vokse også sãmnn sett.

Regnskapet viste god balanse og god stigning i misjonsgavene.

Ved valg til styret ble Ragnar Opstad, Nærbø, og Ingebrigt S. Sørfonn, Fitjar, gjenvalgt. Fra før står Odd Dyrøy, Tørvikbygd, Karl B. Bø, Randaberg, og Reidar Linkjendal, Sannidal, i styret. Til varamenn ble valgt: Håvar Fjære, Hedrum (ny), Sverre Aanestad, Varhaug (gj.v.), og Oddvar Lønnerød, Kragerø (gj.v.).

Ytremisjonsarbeidet var som vanlig eget punkt på årsmøtet. Da NLL ikke lenger har egne utsendinger, ble det drøftet forskjellige muligheter for å støtte annen misjon. Årsmøtet ga styret fullmakt til å arbeide videre med konkrete planer.

Sol og varme var det under disse dagen i Stavanger, og det største av alt var at mange fikk et fornyet blikk på rettferdighetens sol, Jesus Kristus, gjennom forkynnelsen og åndssamfunnet.

Takk til alle Herrens trofaste venner, og lykke til i arbeidet hver enkelt på sin plass!

Neste årsmøte blir i forbindelse med hovedsommerskole på Solborg 20. – 24. juli 1988.

Sven A. Berglund.

Død og levende tro

Å ha en tro som aldri kan anfektes, som aldri kjemper, aldri er i nød, det kan en ha, det skal da aldri nektes, men den slags tro er ubetinget død.

En tro foruten glede eller smerte. En tro foruten frykt for nederlag. En hjerrens tro, foruten liv i hjertet. En tro som er et evig selvbedrag.

Den dømmes ikke av de onde ånder, men av vår Gud, for den har dødens ro. Så mangen en, som nå i pine vander se evig dømt, forbanner denne tro.

Du som i all din blindhet vil forfekte

din døde tro, du er og blir fortaapt. Ransak deg om din tro er sann og ekte. Er det en tro Guds ord og Ånd har skapt?

Den sanne tro er skapt ved selve Ordet, og inn til Ordet må den stadig ty. Har du din tro ved Ånden og det store Guds eget ord, så du er født på ny?

Den sanne tro tar næring så den mettes av Ordet at i Jesu blod og sår er full oppreisning. Deri gjenopprettes vårt liv med Gud, og vi har barnekår.

Olav Nergård

Forkynnnervirksomheten 2. halvår 1987

ODD DYRØY. Tlf. 05-558363.

Juli/August:

28. juli–9. aug. Suldal.

11.–16. aug. til disp.

25.–30. aug. Bru.

Sept.

1.–6. sept. Randaberg.

15.–20. sept. Sogn.

22.–24. sept. Førde.

Okt.

29. sept. – 4. okt. Avaldsnes.

10. okt. Styremøte,

13.–25. okt. Bømlo.

Nov.

3.–15. nov. Namdal.

24.–29. nov. Bjelland og Osterne-set.

Des.

1.–6. des. Vestfold.

8.–13. des. til disp.

SVEN A. BERGLUND.

Tlf. 071-85316.

Juli/Aug.

28. juli–9. aug. Gandal (teltmøter).

11.–13. aug. Sekr.arb.

14.–30. aug. Div. enkeltmøter
Sunnmøre og Romsdal.

Sept.

1. sept. Molde.

2.–6. sept. Sunnmøre, Bibelhelg.

8.–13. sept. Vestnes.

17.–20. Alnes.

29. sept. Molde.

Okt.

30. sept.–7. okt. Elnesvågen.

6.–11. okt. Dalsfjorden, Volda.

13.–18. okt. Søvik.

20.–25. okt. Enkeltemøter, Sunnmøre.

27. okt. Molde.

Nov.

3.-15. nov. Namdal.
18.-22. nov. Godøy.
24.-29. nov. Sekr.arb.

Des.

1.-6. des. Nærbø.
8.-13. des. til disp.

EINAR KRISTOFFERSEN.

Tlf. 03-982442.

Juli/Aug.

28. juli-9. aug. Gandal (teltmøter).
11.-23. aug. Ferie.
25.-30. aug. Romsdal.

Sept.

1.-6. sept. Romsdal.
15.-27. sept. Setesdal.

Okt.

6.-11. okt. Årset, Ellingsøy.
13.-18. okt. Søvik.
20.-25. okt. Bladet. Elles til disp
for Agder og Telemark.

Nov.

3.-8. nov. Dalekvam.
10.-15. nov. Tørvikbygd.
25.-29. nov. Randaberg.

Des.

1.-6. des. Nærbø.
8.-13. des. Bladet. Elles til disp.

REIDAR LINKJENDAL.

Tlf. 03-992175.
25.-30. aug. Varhaug.

Sept.

15.-20. sept. Vestfold.

Okt.

6.-9. okt. Tysvær og Håvik.
10. okt. Styremøte.
Okt. Dimmelsvik.

Nov.

3.-8. nov. Stord.
18.-22. nov. Godøy.

ODDVAR LØNNERØD.

Tlf. 03-990367.
27. okt.-1. nov. Fitjar.
3.-8. nov. Steinsdalen.
Elles til disp.

ANDREAS BØ. Tlf. 04-597872.

23.-27. sept. Østfold.
Elles til disp.

AMUND LID. Tlf. 05-551080.

Til disp.

GODTFRED NYGÅRD.

Tlf. 054-27435.
Til disp.

HÅVAR FJÆRE. Tlf. 034-10831.

Til disp.